

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Libora Duľu na neverejnom zasadnutí 15. júna 2010 v Bratislave rozhodol o sťažnosti obvineného **K. T.** proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 1. marca 2010, sp. zn. 5 Ntok 2/2009 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť obvineného K. T. sa **z a m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým uznesením Krajský súd v Banskej Bystrici zamietol podľa § 399 ods. 2 Tr. por. (v znení účinnom od 1. januára 2006) návrh odsúdeného K. T. na povolenie obnovy konania. Tomu predchádzali procesné skutočnosti, uvedené v napadnutom rozhodnutí, a to:

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom, sp. zn. 5 T 4/05, z 31. júna 2005 v spojení uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 To 105/05 z 10. novembra 2005 uznal K. T. za vinného z trestného činu lúpeže ako obzvlášť nebezpečného recidivistu podľa § 41 ods. 1, § 234 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa X. v čase okolo 11.00 h v R. na T. na prízemí obytného domu v úmysle prisvojiť si cudziu vec, fyzicky napadol poškodeného P. G. a to tým spôsobom, že ho rukami sotil na zem, chytil pod krkom za košeľu so slovami „dávaj koruny“, následne mu začal prehľadávať vrecká, v čom pokračoval aj potom, ako sa poškodený postavil a presunul k výťahu, pričom k spôsobeniu zranení, ani odcudzeniu vecí v dôsledku vyrušenia svedkami nedošlo,

K. T. sa tohto konania dopustil napriek tomu, že bol rozsudkom Okresného súdu v Rožňave z 22.9.1976, sp. zn. 1 T 319/76 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach

z 10.11.1976, sp. zn. 7 To 510/76 uznaný za vinného zo spáchania trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1 Tr. zák. a iné, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere dva a pol roka so zaradením do NVÚ pre mladistvých, pričom trest vykonal, rozsudkom Okresného súdu v Rožňave z 26.5.1982, sp. zn. 3T 206/82 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach z 30.6.1982, sp. zn. 7 To 209/82 bol uznaný za vinného ako spolupáchateľ z trestného činu lúpeže podľa § 9 ods. 2, § 234 ods. 1 Tr. zák., ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 41 písm. a/ Tr. zák., za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere deväť rokov so zaradením do III. NVS, pričom trest sčasti vykonal a rozsudkom Okresného súdu v Rožňave z 19.12.1990, sp. zn. 3T 234/90 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach z 8.2.1991, sp. zn. 4 To 10/91 bol uznaný za vinného zo spáchania trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1 Tr. zák., ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 41 písm. a) Tr. zák., za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere desať rokov so zaradením do III. NVS, ktorý vykonal.

Následne bol za tento trestný čin K. T. odsúdený rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 31.3.2006, sp. zn. 5T 4/05 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo 7.11.2006, sp. zn. 2 To 51/06 na výnimočný trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov so zaradením do tretej nápravno-výchovnej skupiny. Zároveň mu bol uložený ochranný dohľad na dobu troch rokov s podmienkami uvedenými v § 77 ods. 1 Tr. zák. účinného od 1.1.2006 a tiež mu bol uložený zákaz požívania alkoholických nápojov počas výkonu ochranného dohľadu. Podľa § 256 Tr. por. odvolanie K. T. bolo zamietnuté.

Proti uzneseniu podal sťažnosť obvinený K. T. ústne do zápisnice po jeho vyhlásení na verejnom zasadnutí, ktorú písomne odôvodnil svojim neskorším písomným podaním aj písomným podaním svojej obhajkyne.

V oboch podaniach podáva obvinený analýzu dokazovania vykonaného v konaní o obnovu ktorého žiada a najmä na základe obsahu svedeckých výpovedí spochybňuje, že súd považoval skutok za spáchaný jeho osobou. Súdy oboch stupňov sa nedostatočne vysporiadali s rozpormi vo výpovediach svedkov a nezohľadnili okolnosti, ktoré svedčili v prospech obvineného. Jeho odsúdenie je účelové, vybrali si ho, lebo bol viackrát súdne trestaný. Nie je mu jasné, prečo sa súd týmito skutočnosťami nezaoberal a vzhľadom na to musí predpokladať, že sú preň (súd) nové.

Ako doposiaľ nevypočutých svedkov navrhuje vypočuť vyšetrovateľov F. a R..

Najvyšší súd podľa § 292 ods. 1 Tr. por. preskúmal ako nadriadený orgán správnosť výrokov napadnutého uznesenia a konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosť obvineného nie je dôvodná.

Krajský súd po prerokovaní návrhu na obnovu konania na neverejnom zasadnutí postupoval v súlade so zákonom, keď podľa § 399 ods. 2 Tr. por. návrh na obnovu konania vo veci odsúdeného T. zamietol, nakoľko nezistil dôvod obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr. por.

Svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil tak, ako to zodpovedá ustanoveniu § 176 ods. 2 Tr. por.

Keďže sa krajský súd zaoberá v odôvodnení uznesenia obsahom podaného návrhu aj právnym odôvodnením jeho neakceptácie v potrebnom rozsahu, nie je potrebné jeho argumenty sťažnostným súdom mechanicky opakovať.

Sťažnosť proti uzneseniu je v podstate opakovaním samotného návrhu a odmieta rešpektovať podstatu právneho mechanizmu obnovy konania, ktorou je pre obnovu pozitívne rozhodnutie len v prípade, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi vyvolať iné rozhodnutie (aktuálne vo vzťahu k podanému návrhu) o vine.

Nie je teda možné v rámci konania o obnove konania, resp. v obnovenom konaní opakovať odvolacie konanie a pri nezmenenej dôkaznej situácii prehodnocovať skutkové zistenia v právoplatne skončenej veci.

Rovnako sú pre obnovu konania neakceptovateľné dôkazné návrhy, ktoré majú len účelovo dosiahnuť zrušenie meritórneho rozhodnutia bez reálne možného splnenia podmienok podľa (v tomto prípade) § 394 ods. 1 Tr. por. Takýmto návrhom je návrh na výsluch vyšetrovateľov činných v prípravnom konaní, ktorí majú potvrdiť klamstvo vypočutých svedkov, alebo odôvodniť prečo neboli vykonané ďalšie (okrem vykonaných) konfrontácie

(ako odôvodnil obvinený tento návrh aj na verejnom zasadnutí, konanom o návrhu na povolenie obnovy konania 1. marca 2010).

Správne totiž konštatuje krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia, že vyšetrovatelia postupovali v konaní v súlade s Trestným poriadkom. K tomu je potrebné dodať, že aby mohlo dôjsť k uznaniu viny a uloženiu trestu, musia byť dôkazy vykonané a vyhodnotené súdom, teda oddelene a nezávisle od skoršej procesnej činnosti vyšetrovateľov, k čomu v súdnom konaní samozrejme aj došlo. Nie je teda pre meritórne rozhodnutie podstatné hodnotenie pravdivosti výpovedí svedkov a rozporov v ich výpovediach vyšetrovateľmi, ani z ich strany posúdenie otázky, či je potrebné vykonať ešte ďalšie dôkazy (konfrontácie).

Na základe uvedených skutočností zamietol najvyšší súd sťažnosť obvineného K. T. po jej prerokovanie na neverejnom zasadnutí ako nedôvodnú.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozhodnutiu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 15. júna 2010

JUDr. Peter K r a j č o v i č, v. r.
predseda senátu

Vypracoval: JUDr. Libor Duľa

Za správnosť vyhotovenia: Libuša Jánošíková